

לא שפר גורלה של חנה, מאז השועלטו ונבאוי היהודים על העיירה ברוסצ'יה, בה גרה משפחתה העצמה.

בת 19 היתה כאשר נמעט כל משפחתה בספתה בשואה. מ - 11 בנים ובנות, שהיו להוריה, נותרה גלמודה עם אחד מאחיה. שבה לקשה עברה עליה במחנה ריכוז. בתום מלומת העולם, בהורת הכשרה בהוצגריה, בפגשה ראשונה עם יוסף. יחדיו יצאו בספינת מעפילים והגיעו עד לבמל חיפה - משם הועברו למחנה מעצר בקפריסין.

לאחר ששוחררה, הגיעה חנה ארצה, הצטרפה לפלמ"ח, השתתפה בקרבות: בכיבוש צפת, בפלוגת יפתח ובנגב. בתום מלומת השחרור, הצטרפה אל חבריה מגרעין ההכשרה, שהתלכדו בבארות יצחק. שם בפגשה שוב עם יוסף ובאו בבדיית הבשואים. יחד השתתפו בהקמת מושב חדש, ביר גלים, ולאחר מכן הקימו לעצמם משק בבת - שלמה.

בשנת 1959 החליטו לבנות את ביתם במעיין צבי. חנה עבדה, ככל החברות, בבתי הילדים, במטבח ובחפירה, מקצוע שבו היתה מיומנת במיוחד. היא היתה פעילה בקליטת ועמדה לימינם של בני אולפן ומתנדבים, הכל מתוך הדחף הטבעי לה - לבוא לעזרת הזולת, החלש, המתלבט. שאיפתה היתה תמיד לרדת לעומקו של כל דבר, להבחין בין העיקר לבין הטפל, תוך גישה אופטימית, חיובית וחיובית. את החיובי רצתה לראות, ולא את השלילי והמכוער. היא בחבאה אל הכלים, לא שאפה להתבלט, ובודאי שלא להפריד אחרים.

בחקופה הקשה והאחרונה התאמצה להצביע את סיבלה, אם כי ידעה היטב את הצפוי לה. בימי מחלתה זכתה לראות סביבה את כל אהוביה שבאו אליה ממרווקים. בעומק נפשה של חנה נשמרה האמונה מימי ילדותה, האמונה בהשגחה העליונה שרצונה יעשה - והיא הלכה לעולמה בשקט, בצניעות, כפי שחיתה כל ימיה.

יהא זכרה ברוך.

דברים שנאמרו ליד הקבר ע"י - יוסף גורס